Een Strijd tegen 't Recht

:: DOOR OTTO HÖCKER ::

(3) EERSTE HOOFDSTUK. (Vervolg)

In de vlucht meende Ralph ook 'n smaakvol gekleede, hooge vrouwengestalte niet ver van Ned te zien aankomen — doch opnieuw stroomde de menschenmassa samen en Ralph kon niets meer zien.

Waldon lachte schamper en zijn trekken werden ernstig. Toen mengde hij zich onder de woelige menigte.

Onder het veelstemmig rumoer mengden zich de schelle kreten der jeugdige krantenverkoopers, die met luide keel hun allernieuwste „extra nummer" uitbrulden — altijd in levensgevaar, door nu eens onder de lijven der langzaam voortstappende paarden door te kruipen, dan weer achter op de volgepropte omnibussen te springen, zoo hangend tusschen leven en dood, steeds de kans loopend door een ruk of een stoot op de staat geslingerd en onder de raden van den dichtstbijzijnden omnibus verpletterd te worden, en dat alles om een paar centen te verdienen!

De advocaat baande zich met behulp zijner elbogen een weg door de menigte, die uit de twee breede, naast elkaar liggende torens van den luchtkrabber drong. Hij vorderde slechts voetje voor voetje. Nog enkele schreden en Ned Whistler had gelukkig den ingang van den dichtstbijgelegen toren bereikt. Hier stond hij stil. Van hier uit kon hij aanstonds in de lift stappen die hem naar zijn eigen luchtig kantoor voerde. Hij moest zich haasten; Mr. Phelps, de eenige klerk dien hij in dienst had, wachtte gewoonlijk nog wel enkele minuten op zijn komst, maar het was ondertusschen reeds kwart over vijf geworden. Misschien was de man al beneden bij de uitgaande menigte. Hij zou nu niet gaarne hebben dat de klerk reeds weg was, want Phelps droeg den sleutel der wachtkamer bij zich en dan zou Ned niet meer op zijn kantoor kunnen. Ned zag goed naar den klerk om. Plotseling stond hij stil. Zijn blik, die juist gericht was op de menschen die uit den anderen toren naar buiten wegstroomden, bemerkte daar als in vogelvlucht een welbekende, liefelijke vrouwengestalte. In elegant, grijs, sluitend herfsttoilet, een hoed met groote veeren, en een omlijsting van koket loshangende goudbruine krullen, een beeldschoon gezicht . . . Maar wat was dat? Straalde uit die wondervolle oogen niet een buitengewone opwinding, schenen de fijne, karaktervolle trekken niet verstoord, teekende iedere lijn van dit als uit marmer gevormde gelaat niet een innerlijke smart?

„Het is toch Ethel . . ." stamelde Ned, en luid riep hij:

„Ethel! . . . Ethel! Miss Hastings!" Hij schreeuwde zoo hard hij kon. Maar door al het geraas rondom hoorden hem slechts de dichtst bijzijnden, hoe luid hij zijn stem ook verhief. Zij staarden hem driest nieuwsgierig aan, maar de ondoordringbare massa verzette zich tegen zijn onstuimig verlangen om tusschen hen door te dringen.

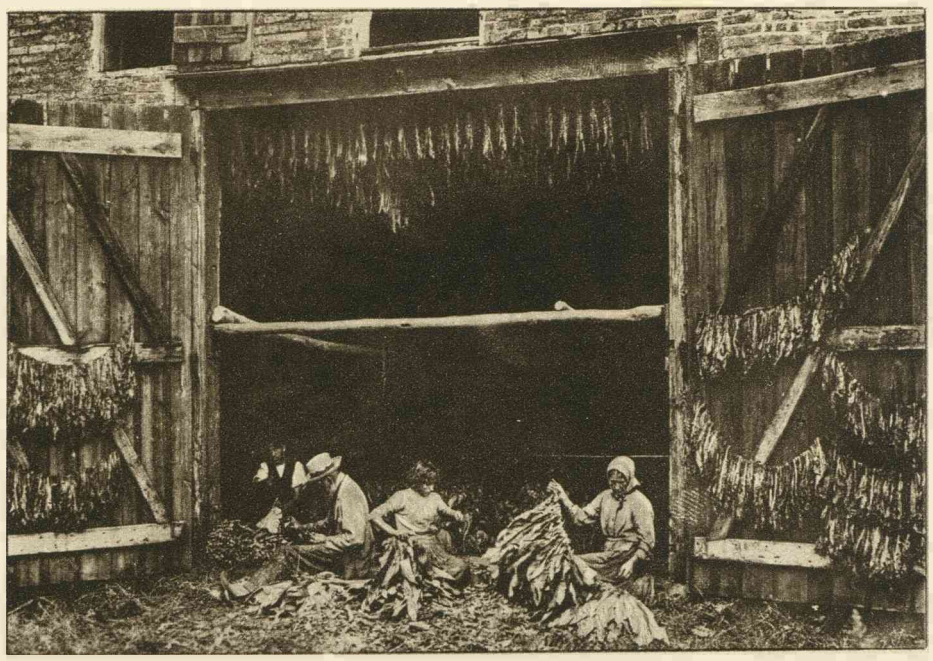
Reeds voelde hij zich van den toren met den menschenstroom meegesleurd en nog slechts een enkele seconde kon hij heel in de verte de wapperende veeren van den dameshoed zien; toen verdween ook deze. Deze heel vluchtige ontmoeting kwam hem nu als een verschijning voor die hij gehad had en die in werkelijkheid niet bestond. Hoe zou het mogelijk zijn? Het was wel niet erg dat, nu zijn verloofde hem op zijn kantoor had willen opzoeken, zij hem daar gemist had,— dit was reeds meer voorgekomen — neen, maar die uitdrukking van vertwijfeling en angst, die ten slotte als de stille smart van een . . . schuldig geweten scheen te zijn!

Doch toen vloog weder, ondanks zijn slechte stemming, een vluchtig lachje om zijn lippen. Wat zou Ethel hem later hartelijk uitlachen, als hij haar van deze ontmoeting vertelde en van de door hem daarbij opgemerkte, vermeende verandering op haar lief gezichtje, dat altijd zoo zegevierend in het leven rondzag. Het wilde gewoel rondom haar, de onverschilligheid der menigte had ongetwijfeld de hooggevoelige kunstenares neerslachtig gemaakt. Jammer daarom, dat zij zijn roepen niet gehoord had en dat zijn moeite om zich een weg tot haar te banen, tevergeefs geweest was. Waarom zou ze vandaag naar hem zijn toegekomen? Hij herinnerde zich nu, dat hij Ethel van een korte concertreis naar Nieuw Engeland had hooren spreken en dat zij reeds heden-

De invoer van tabak in Duitschland verboden.

Nu de invoer van tabak in Duitschland verboden is, legt men zich daar in den laatsten tijd in 't bijzonder toe op de cultuur van het Nicotiaansche kruid. Of dit verbod van invoer nog van invloed zal wezen op de prijzen in ons land, valt te betwijfelen. De eerstę verhooging zal er, naar van bevoegde zijde wordt verzekerd, wel niet meer afgaan. — De foto hierboven geeft een overzicht van een tabaksveld; de onderste afbeelding laat zien hoe de tabak gedroogd wordt. Dit drogen van tabak vereischt veel zorg en vindt plaats in droogschuren, die daarvoor speciaal zijn ingericht.

dame, zij ging tegelijkertijd naar boven en den keer te voren was Mr. Phelps naar beneden gegaan, 't kan echter ook den keer daarna geweest zijn."

De bovenste verdieping was bereikt, en Ned snelde op zijn kantoor toe. Een druk op de klink maakte zijn vrees, de deur gesloten te vinden, overbodig. Deze ging open, maar de kamer was leeg.

Hoofdschuddend overzag hij het verlaten vertrek, dat er uitzag als een gewoon nuchter bureau. Hij kon niet aannemen, dat zijn boekhouder gewoonweg het bureau in den steek had gelaten en reeds uren vóór het sluiten van de zaak daar vandaan zou gegaan zijn. Reeds van het begin zijner praktijk was Phelps bij hem; op verzoek van Ralph Waldon had hij hem toentertijd aangesteld en er ook geen spijt van gehad, ofschoon de reeds bejaarde man niet gunstig bekend stond. Phelps had een apotheek gehad, zijn vermogen echter verloren, de betalingen uitgesteld en had bovendien nog een leelijke strafzaak gehad, waar hij echter met een blauw oog was afgekomen. In dienst van den advocaat had hij zich steeds netjes gedragen, was altijd zeer voorkomend, ijverig en plichtgetrouw geweest . . . Nu, Ethel had hem misschien ergens voor een boodschap heengezonden, waarvan hij vóór het sluitingsuur nog niet teruggekeerd was.

Dit was wel niet in den haak, maar de boekhouder kon toch moeilijk de verloofde van zijn patroon tegenspreken, te meer daar hij haar licht ontvlambare natuur kende.

Onwillekeurig krulde een lachje om Ned Whistler's lippen, toen hij de deur achter zich sloot en langzaam naar den lessenaar van den boekhouder ging. Onwillekeurig herinnerde hij zich nu, hoe Ethel en hij elkaar voor nauwelijks een kwart jaar hadden leeren kennen en liefhebben.

Dat was te Newport geweest, het uitgelezen zomerverblijf, het buen retiro der „opperste vierhonderd", waar Ethel als gevierde en vertroetelde gast bij een der toonaangevende families verbleef. Wel had Ned de beroemde Wagnerzangeres als zoodanig reeds tijdens de twee vorige operaseizoenen vereerd, maar in haar gezelschap te vertoeven was hem eerst gegund, toen hij toevallig bekenden van haar ontmoet had, die hem toegang tot den beperkten kring verschaften, welks middelpunt de gevierde kunstenares was. Ethel zien en liefhebben was bij hem één en hetzelfde geweest. Spoedig had hij daarop de zekerheid verkregen, dat ook hij haar niet geheel onverschillig gebleven was. In 't begin echter meende hij zonder vooruitzicht lief te hebben; de zonen der rijkste families uit het land betuigden aan de gevierde schoone hun hoogste hulde — hoe zou nu haar keus op den onbekenden advocaat kunnen vallen, die buiten zijn bescheiden moederlijk erfdeel en een met de geschiedenis des lands meermalen in eervolle betrekking staanden familienaam slechts goede vooruitzichten bezat, wissels op de toekomst derhalve, waarmede hij zelfs Ethel's kostbare toiletten nog niet kon betalen?

Op een wandeling echter aan het strand der zee, in den maneschijn, had de vastberaden Ethel den schuchteren mededinger kortweg met deze woorden aangesproken:

„Wel, Mr. Whistler, ik moet u zeggen, dat ik iederen flirt haat! Die jonge millionnairs aanbidden mij; het zijn goed gekleede menschen, maar geen mannen. Het zou jammer zijn, zoo u hen nadeed. Ik heb mijn kunst lief, al weet ik ook niet, of ik ze wel genoeg bemin om daarmede mijn geheele leven te vullen; misschien kan ik haar leeren lief hebben te gelijk met een man, dien ik kan hoogachten. Denk daar eens over na, Mr. Whistler. Bij gelegenheid kunt u mij eens vragen, zoo u daar wat aan gelegen is, hoe ik er over denk."

Natuurlijk hadden deze woorden den jongen man onbeschrijflijk gelukkig gemaakt en hem volgens zijn eigen meening en die van al zijn medeaanbidders in een oogwenk in een toestand geplaatst, die niemand had gedacht dat hij ooit zou hebben kunnen bereiken . .

Maar daar stond hij nu te droomen, terwijl de kostbare oogenblikken verstreken! Had Ethel niet een paar regeltjes voor hem achtergelaten? Dat deed ze anders altijd als zij hem niet trof.

Zijn blik vloog over den lessenaar. Wel lagen er enkele brieven, die heden tijdens zijn aanwezigheid waren aangekomen, maar daaronder was geen schrijven van Ethel's hand. Verstrooid zag hij ze na; slechts gewone aangelegenheden, de zaak betreffende, die morgen vroeg even goed konden nagezien worden. Er was ook een brief bij van de bekende goudsmid firma Tiffany en Co. Toen Ned hem opende viel er een rekening uit over een Venetiaanschen dolk tot een bedrag van 25 dollars. Een ander liefelijk herinneringsbeeld rees nu voor zijn geest op.

Voor acht dagen waren zij tegen den avond door de Fifth Avenue gewandeld om naar de winkels te kijken, waarvoor Ethel altijd zoo'n groote voorliefde had. Zij hadden toen ook voor de prachtige, vol juweelen schitterende uitstalkasten van Tiffany gestaan, en Ethel had bijzonder belang gesteld in een aardig voorwerp, dat aan den gordel naast het geldtaschje kon vastgemaakt worden, welk laatste bij het toilet van iedere met den tijd meegaande New-Yorksche dame behoorde. Het zag er uit als een slanke, van geciseleerd goudbrons vervaardigde reukflacon, doch in werkelijkheid was het de greep van een dolk, wiens tweesnijdende kling binnen in het heft door een veer vastgehouden en door een druk daarop uitgetrokken kon worden.

(Wordt Vervolgd).

Laatste Herinnering.

De inzendingen op onze Illustratie-telling moeten vóór 1 SEPTEMBER a.s. in ons bezit zijn!